

Arrest

nr. 286 637 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 19 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 19 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 maart 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 19 oktober 2022 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 14.10.2004 diende betrokkene samen met haar gezin (ex-echtgenoot: K.M.M. en haar toen twee minderjarige kinderen: K.K.M. en K.B.M.) een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 13.12.2004 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Hierop werd het gezin gerepatrieerd naar Polen. Betrokkene kwam terug naar België en diende op 18.05.2006 een tweede VIB in. Op 19.01.2007 werd het VIB afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het CGVS. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verwierp het beroep op 27.06.2007. Betrokkene diende op 29.01.2015 een derde VIB in. Op 23.12.2016 werd deze afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de RVV. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 2 maanden voor het eerste VIB, iets meer dan 1 jaar en 1 maand voor het tweede VIB en iets minder dan 1 jaar en 11 maanden voor het derde VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter heeft ingediend, namelijk op respectievelijk 06.05.2008, 26.09.2011, 03.12.2011, 07.08.2013, 16.10.2013, 07.01.2014 en op 20.01.2015. De eerste aanvraag werd op 21.04.2011 afgesloten als zijnde ongegrond. Alle andere aanvragen werden onontvankelijk verklaard, dit respectievelijk op 03.01.2012, 13.01.2012, 02.09.2013, 29.11.2013, 28.01.2014 en op 24.09.2015. Betrokkene diende eveneens verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in, dit respectievelijk op 14.12.2009, 28.02.2012, 06.01.2014, 26.05.2015 en op 12.11.2015. De eerste aanvraag werd op 13.10.2010 afgesloten zijnde ongegrond. De overige aanvragen werden onontvankelijk verklaard, dit op respectievelijk 24.01.2013, 03.09.2014, 08.01.2018 en op 29.05.2020.

Betrokkene beweert dat zij omwille van medische redenen niet kan reizen. Ter staving hiervan legt zij een attest voor van 07.08.2020 van psychiater Dr. D. en een attest van 17.08.2020 van Dr. H. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is, noch dat zij momenteel omwille van haar medische toestand niet zou kunnen reizen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is immers aan betrokkene om haar dossier steeds met recente en relevante informatie te actualiseren. Betrokkene verklaart dat ze, indien ze een aanvraag zou moeten indienen bij het Belgisch consulaat in Moskou, alleen zou moeten gaan aangezien haar man is overleden, haar oudste zoon in België leeft met zijn partner en hun kinderen en haar jongste zoon, die bij haar woont, verblijfsrecht heeft verkregen. Betrokkene haalt bovendien artikel 8 EVRM aan, die ze uitoefent met haar jongste zoon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat haar oudste zoon, K.K.M. (ov [...]) een onontvankelijke beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis heeft gekregen op 24.08.2022 en momenteel in illegaal verblijf verkeert. De bewering van betrokkene, waarbij gesteld wordt dat zij alleen terug zou moeten keren naar haar land van herkomst, kan dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Betrokkene dient, samen met haar oudste zoon, terugkeren naar haar land van herkomst. Wat betreft haar jongste zoon, K.B.M. (ov [...]), hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Ondanks het feit dat betrokkene beweert financieel afhankelijk te zijn van haar jongste zoon worden er hiervan geen bewijzen voorgelegd. Het louter voorleggen van loonfiches van haar zoon volstaat niet om als bewijs te dienen dat betrokkene effectief financieel afhankelijk is van haar zoon. Bijgevolg worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Wat de afhankelijkheid betreft omtrent haar medische toestand waardoor betrokkene niet alleen kan leven verwijzen we nogmaals naar het feit dat betrokkene een beroep kan doen op haar oudste zoon die eveneens moet terugkeren naar het land van herkomst. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart verder niemand te kennen in Moskou en als vrouw alleen te moeten wachten in Ingoesjetië. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Rusland. Bovendien vermeldde betrokkene in haar laatste VIB d.d.29.01.2015 dat haar moeder en zus nog in Rusland zouden verblijven. Betrokkene toont niet aan dat haar moeder en/of zus niet langer in Rusland zouden verblijven, noch dat zij niet bij haar moeder en/of zus zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien dient er nogmaals vermeld te worden dat de oudste zoon van betrokkene het Belgisch grondgebied eveneens moet verlaten. Betrokkene kan dan ook samen met haar oudste zoon terugkeren naar haar herkomstland. Hierdoor lijkt de bewering van betrokkene, waarbij ze verklaart niemand te kennen in Moskou en alleen te moeten wachten in Ingoesjetië, erg onwaarschijnlijk.

Betrokkene beweert dat het voor een alleenstaande vrouw gevaarlijk is in het land van herkomst. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien herhalen we nogmaals dat betrokkene zich kan laten bijstaan door haar oudste zoon, die eveneens terug moet keren naar Rusland. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Aangezien het in dit geval bij een loutere bewering blijft, kan deze bewering niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder verwijst betrokkene naar het feit dat haar man overleden is te Roeselare op 27.10.2011 en daar begraven is. Het argument dat de man van betrokkene in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum type C- Kort Verblijf te verkrijgen. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar man periodiek te komen bezoeken.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2007 onafgebroken in Roeselare woont, haar uitgebreide vriendenkring, lessen Nederlands, de gevolgde cursus maatschappelijke integratie, een attest van inburgering, meerdere steunbetuigingen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op dezelfde dag werd ten aanzien van eerste verzoekster en haar minderjarige zoon een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : de kinderen van betrokkene zijn meerderjarig. Bovendien dient het oudste kind van betrokkene eveneens het Belgisch grondgebied te verlaten. Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij ze aantoonde dat ze momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar synthesememorie voert verzoekster een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel.

Afgeleid uit de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel

Verscheidene keren meent verweerder in de eerst bestreden beslissing dat verzoekster niet kan beweren dat ze niet alleen naar Rusland kan gaan om daar de aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid Vw. in te dienen, vermits tegelijkertijd haar zoon een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en zij dus samen naar Rusland kunnen terugkeren.

Dit motief is niet afdoend. Een administratieve beslissing kan zich immers niet steunen op een andere administratieve beslissing wanneer deze niet definitief is (RvS 7 juli 2004, nr. 133.624). Vermits de beslissing voor de zoon op dezelfde dag is genomen als deze voor verzoekster, is de beslissing voor de zoon niet definitief. Bijgevolg wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Bovendien bevindt de oudste zoon van verzoekster, die 31 jaar oud is, zich in de onmogelijkheid om naar Rusland te gaan. Het is immers algemeen bekend dat de Russische overheid een gedeeltelijke mobilisatie heeft afgekondigd ten gevolge van de in Oekraïne gevoerde oorlog.

Het is ook algemeen bekend dat deze gedeeltelijke mobilisatie chaotisch verloopt en bijgevolg is de kans reëel dat wanneer de oudste zoon naar Rusland gaat, hij gedwongen zou worden deel te nemen aan een oorlog die door de internationale gemeenschap wordt veroordeeld, en waarin hij bovendien zijn leven riskeert, wat van hem niet kan verwacht worden. Door hiermee geen rekening te houden, schendt verweerder de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nota met opmerkingen en repliek

Anders dan verweerder stelt, is het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster wel naar Rusland kan gaan omdat ze zich kan laten begeleiden door haar zoon, wel degelijk een determinerend motief, of minstens een van de determinerende motieven, vermits het een antwoord is op een buitengewone omstandigheid ingeroepen door verzoekster dat ze niet alleen naar Rusland kan gaan gelet op haar psychische toestand en de situatie van een alleenstaande vrouw in haar republiek van oorsprong Ingoesjetië te gevaarlijk is (zie tweede middel).

De verwijzing naar talrijke afgewezen vorige aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op grond van de artikelen 9bis of 9ter, en de verzoeken om internationale bescherming, maken evident deel uit van het feitenrelaas en kunnen geen antwoord inhouden op de buitengewone omstandigheden in de huidige aanvraag ingeroepen.

Verweerder antwoordt niet op de ingeroepen rechtspraak van de Raad van State dat hij niet kan steunen op een niet-definitieve beslissing.

Natuurlijk heeft de gedeeltelijke mobilisatie enkel repercussies voor de zoon, maar dat is wel pertinent want dat heeft als gevolg dat verzoekster alleen moet reizen naar Rusland en daar moet verblijven in afwachting van een antwoord.

Tenslotte verliest verweerder de vaste rechtspraak uit het oog volgens dewelke het bestaan van een buitengewone omstandigheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van de bestreden beslissing en niet wanneer de aanvraag wordt ingediend.”

2.1.1. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.1.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zij alleen dient terug te keren naar haar land van herkomst. De aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die verzoeksters zoon indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd geweigerd op 22 augustus 2022. Verzoeksters zoon verblijft aldus op het grondgebied zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verweerder motiveert dat hij tevens het grondgebied dient te verlaten en verzoekster derhalve kan begeleiden.

In haar synthesememorie voert verzoekster aan dat deze motivering onvoldoende is. Verzoekster wijst erop dat de eerste bestreden beslissing dateert van een dag later. Op dit ogenblik was de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeksters zoon met andere woorden nog niet definitief. Verzoekster betoogt dat een administratieve beslissing niet kan steunen op een andere administratieve beslissing indien deze laatste niet definitief is.

2.1.3. Daargelaten of de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters zoon al dan niet definitief of betekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat het niet onjuist is om te stellen dat verzoeksters zoon haar kan vergezellen naar haar land van herkomst. Uit verzoeksters betoog kan immers niet worden afgeleid dat haar zoon -zowel bij het nemen van de bestreden beslissing als actueel- zou beschikken over de nodige verblijfsdocumenten om op het grondgebied te mogen verblijven.

2.1.4. Verzoekster betoogt voorts dat haar zoon niet kan terugkeren naar hun land van herkomst ten gevolge van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne. Volgens verzoekster is het algemeen bekend dat de Russische overheid een gedeeltelijke mobilisatie heeft afgekondigd ten gevolge van de oorlog in Oekraïne. Het zou ook algemeen bekend zijn dat de mobilisatie chaotisch verloopt waardoor de kans reëel zou zijn dat verzoeksters zoon gedwongen zou zijn om deel te nemen aan de oorlog. In dit verband dient de Raad echter op te merken dat verzoekster uitgaat van een hypothese. Zij legt geen concrete elementen voor waaruit afgeleid kan worden dat haar zoon in zijn specifieke situatie ook effectief opgeroepen zal worden.

Volledigheidshalve dient er tevens op gewezen te worden dat niet blijkt dat verzoekster voormeld element eerder aanvoerde. Het komt verzoekster echter toe alle elementen voor te leggen die zij nuttig acht bij het behandelen van haar aanvraag en indien nodig haar aanvraag te actualiseren. Verzoekster kan verweerder niet ernstig verwijten omtrent voormeld element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling zich niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op het bovenstaande acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeksters zoon haar kan begeleiden naar haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Tweede middel.

Afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel

Eerste onderdeel De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene beweert dat zij omwille van medische redenen niet kan reizen. Ter staving hiervan legt zij een attest voor van 07.08.2020 van psychiater Dr. D. en een attest van 17.08.2020 van Dr. H. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is, noch dat zij momenteel omwille van haar medische toestand niet zou kunnen reizen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is immers aan betrokkene om haar dossier steeds met recente en relevante informatie te actualiseren".

Deze motivering raakt kant noch wal:

1. de twee medische attesten stellen niet dat de problemen van verzoekster tijdelijk van aard zouden zijn en dus slechts voor een beperkte periode zouden gelden. Dr. H. zegt integendeel dat de depressie chronische hoofdpijn veroorzaakt;

2. indien de behandeling van de aanvraag lang aansleept, is de vreemdeling niet verplicht regelmatig een actueel geneeskundig getuigschrift op te zenden (RvS 24 januari 2013, nr. 222.232; 12 maart 2013, nr. 222.823; 6 maart 2018, nr. 240.912; RvV 11 juni 2012, nr. 82.803; 15 juni 2012, nr. 83.036; 29 juni 2012, nr. 84.958, bevestigd bij RvS 2 mei 2013, nr. 223.360; 20 juli 2012 nr. 84.985; 18 januari 2013, nr. 95.408). Het gaat weliswaar om rechtspraak inzake een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vw., maar deze is hier toepasselijk vermits het gaat om medische getuigschriften;

3. verweerder heeft niet minder dan 1 jaar en 7 maanden gewacht om een beslissing te nemen. Hij kan dan niet een beslissing nemen zonder de vreemdeling eerst te contacteren om de actuele gegevens te vragen (RvV 14 januari 2013, nr. 95.040).

Het gaat om een determinerend motief. Indien dit onderdeel gegrond is, dient de bestreden beslissing bijgevolg vernietigd te worden.

Tweede onderdeel De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene verklaart verder niemand te kennen in Moskou en als vrouw alleen te moeten wachten in Ingoesjetië. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Rusland. Bovendien vermeldde betrokkene in haar laatste VIB dd. 29.01.2015 dat haar moeder en zus nog in Rusland zouden verblijven. Betrokkene toont niet aan dat haar moeder en/of zus niet langer in Rusland zouden verblijven, noch dat zij niet bij haar moeder en/of zus zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien dient er nogmaals vermeld te worden dat de oudste zoon van betrokkene het Belgisch grondgebied eveneens moet verlaten. Betrokkene kan dan ook samen met haar oudste zoon terugkeren naar haar herkomstland. Hierdoor lijkt de bewering van betrokkene, waarbij ze verklaart niemand te kennen in Moskou en alleen te moeten wachten in Ingoesjetië, erg onwaarschijnlijk".

Ook deze motivering kan niet door de beugel

Indien verweerder beweert dat verzoekster hulp kan krijgen van familie in Rusland, moet de beslissing op dit punt concreet gemotiveerd worden (RvV 16 december 2015, nr. 158.676; 17 november 2017, nr. 195.185; 27 november 2017, nr. 195.577), bij gebreke waarvan het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden (RvV 27 september 2021, nr. 261.148). Hen motivering "het lijkt erg onwaarschijnlijk..." beantwoordt daar niet aan.

Er kan niet verwezen worden naar de aanwezigheid van familieleden waarvan sprake in het VIB, zonder dit te actualiseren (RvV 3 juni 2016, nr. 169.034), vermits het een gegeven betreft van 7 jaar geleden. De zus van verzoekster is overleden en haar moeder, nu 86 jaar oud, woont in bij een kennis omdat ze niet alleen kan leven, zodat ze verzoekster niet kan opvangen. Het gaat bovendien niet om ergens "voor korte tijd" te verblijven, vermits verweerder een beslissing neemt na 1 jaar en 7 maanden.

Hier faalt verweerder grondig in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Herhaald dient te worden dat met de oudste zoon geen rekening kan worden gehouden (zie eerste middel).

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt :

"Betrokkene beweert dat het voor een alleenstaande vrouw gevaarlijk is in het land van herkomst. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien herhalen we nogmaals dat betrokkene zich kan laten bijstaan door haar oudste zoon, die eveneens terug moet keren naar Rusland. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Aangezien het in dit geval bij een loutere bewering blijft, kan deze bewering niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid".

Dit schendt de materiële motivering en de zorgvuldigheidsplicht. Om te beginnen kan er, zoals in het eerste middel wordt aangevoerd, geen rekening worden gehouden met de oudste zoon. Verder is het van algemene bekendheid dat het voor een alleenstaande vrouw gevaarlijk is alleen te leven in de Noord-Kaukasische republieken, waartoe Ingoesjetië behoort. Het is volgens de traditie daar zelfs verboden alleen te leven en seksueel overschrijdend gedrag is er wijdverspreid (Country Report on human rights practices for 2021, US Department of state, 75). De toestand voor vrouwen en meisjes in de Noord-Kaukasische republieken verslechtert nog (Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa, Doe 15544, 3 juni 2022, 13).

Nota met opmerkingen en repliek

Vanaf de tweede helft van bladzijde 6 van de nota geeft verweerder een aantal beschouwingen ten beste die geen concreet antwoord bieden op de 3 onderdelen van het middel.

Vanaf bladzijde 8 in fine is er een lang uittreksel uit de bestreden beslissing, wat uiteraard evenmin een antwoord vormt op het middel.

Op bladzijde 12, tweede helft, stelt verweerder dat in de bestreden beslissing rekening gehouden werd met alle door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden, zonder in te gaan op de concrete kritiek in de 3 onderdelen van het middel.

Op bladzijde 12, in fine, stelt verweerder dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet melding gemaakt wordt van een termijn binnen dewelke de beslissing moet genomen worden. Dat element is verzoekster onbekend, en verweerder geeft ook niet aan wat de maximumtermijn dan wel zou kunnen zijn.

Op bladzijde 13 stelt verweerder dat de bewijslast bij verzoekster ligt en het haar toekomt, indien er belangrijke wijzigingen zich voordoen in haar verblijfstoestand, zij het bestuur door actualisatie op de hoogte dient te brengen, quod non. Daarbij keert verweerder de feiten om: in de bestreden beslissing beweert hij dat niet aangetoond wordt dat de medische toestand van verzoekster ongewijzigd is, en in het eerste onderdeel stelt verzoekster enerzijds dat de situatie niet gewijzigd is omdat volgens de psychiater het gaat om chronische hoofdpijn, en anderzijds dat volgens de rechtspraak, wanneer de behandeling van de aanvraag lang aansleept, de vreemdeling niet verplicht is regelmatig een nieuw medisch attest op te sturen.

In het algemeen stelt verzoekster vast dat verweerder geen concrete argumenten aanvoert die de ongegrondheid van een van de 3 onderdelen aantoont.

M.b.t. het tweede en het derde onderdeel wordt overigens in het geheel niet geantwoord."

2.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 mei 2008 een eerste aanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 21 april 2011. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze weigeringsbeslissing werd verworpen bij arrest van 28 mei 2019 met nummer 221 964. Verzoekster diende een tweede en derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, namelijk op 4 oktober 2011 en 6 december 2011. Deze aanvragen werden respectievelijk zonder voorwerp en onontvankelijk verklaard op 3 januari 2012. Op 8 augustus 2013 diende verzoekster een vierde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die onontvankelijk verklaard werd op 2 september 2013. Verzoekster diende een vijfde aanvraag in op 17 oktober 2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29 november 2013. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest van 30 november 2015 met nummer 157 363. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf betoogde verzoekster dat zij niet kan reizen omwille van medische redenen. Hierbij verwijst zij naar een attest van 7 augustus 2020 opgesteld door dokter D. en een attest van 17 augustus 2020 opgesteld door dokter H..

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoekster geen stukken neerlegt waaruit blijkt dat haar medische problematiek nog actueel is. Uit de stukken die verzoekster neerlegt kan volgens verweerder daarenboven niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van gezondheidsproblemen niet kan reizen.

In haar synthesesmemorie voert verzoekster aan dat verweerder er onterecht vanuit gaat dat haar medische problematiek van tijdelijke aard is, hoewel zij een stuk neerlegt waaruit blijkt dat zij lijdt aan chronische hoofdpijn. Verzoekster betoogt bovendien dat gelet op de lange behandelingsduur van haar aanvraag, niet van haar verwacht kon worden dat zij haar medische attesten actualiseerde. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster naar de rechtspraak van de Raad van State en de Raad inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin wordt geoordeeld dat het voor vreemdelingen niet verplicht is om regelmatig een actueel geneeskundig getuigschrift neer te leggen indien de behandeling van de aanvraag lang aansleept. Verzoekster betoogt dat deze rechtspraak ook *in casu* toegepast kan worden, aangezien er in desbetreffende stukken tevens medische getuigschriften zijn.

2.2.2. De Raad merkt echter op dat, zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoeksters medische problematiek nog actueel is, verweerder tevens motiveert dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat

verzoekster omwille van deze reden niet kan reizen. Verzoekster gaat voorbij aan deze motivering en maakt het tegendeel dan ook niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien op dat overeenkomstig artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet de elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet niet aangenomen kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Gelet op het bovenstaande acht de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het omwille van haar gezondheidstoestand voor haar zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst.

2.2.3. In een volgend middelonderdeel voert verzoekster aan dat er niet zomaar aangenomen kan worden dat verzoekster in Rusland hulp kan krijgen van familie. Verzoekster voert aan dat dit punt concreet gemotiveerd moet worden. Waar er in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen vrienden, familie of kennissen meer heeft in haar land van herkomst, aangezien zij ruim 37 jaar aldaar verbleef, voert verzoekster aan dat deze motivering onvoldoende is. Daarenboven motiveert verweerder dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van 29 januari 2015 verklaarde dat haar zus en moeder in Rusland wonen. Verzoekster voert aan dat deze verklaringen dateren van zeven jaar geleden en dat haar zus ondertussen overleden is. Haar moeder zou nu 86 jaar oud zijn en haar niet kunnen opvangen.

Uit verzoeksters betoog kan echter niet worden afgeleid dat zij effectief niet terecht kan bij familie, vrienden of kennis in haar land van herkomst. Zij kan dan wel niet terecht bij haar zus en moeder, doch komt het verzoekster toe aan te tonen dat het omwille van deze reden voor haar zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster laat dit echter na. Bovendien ontkent zij niet dat zij gedurende 37 jaar in Rusland verbleef. Gelet op deze elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster bij niemand terecht kan in haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

2.2.4. In een laatste middelonderdeel voert verzoekster aan dat het algemeen bekend is dat het voor een alleenstaande vrouw gevaarlijk is om alleen te leven in de Noord-Kaukasische republieken. Het zou volgens de traditie aldaar verboden zijn om alleen te leven en seksueel overschrijdend gedrag zou er wijdverspreid zijn. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster haar betoog niet ondersteunt met enig begin van bewijs en zich beperkt tot loutere stellingen. In haar synthesememorie verwijst verzoekster naar een mensenrechten rapport van 2021 opgesteld door de Amerikaanse overheid. In dit stuk wordt inderdaad vastgesteld dat seksueel grensoverschrijdend gedrag wijdverspreid is in Rusland.

Voor zover verzoekster met haar betoog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient erop gewezen te worden dat verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In het rapport dat verzoekster neerlegt, wordt inderdaad kort aangehaald dat seksueel grensoverschrijdend gedrag wijdverspreid is in Rusland. Op basis van deze beknopte uiteenzetting kan er echter niet worden vastgesteld dat verzoekster ook effectief hieraan blootgesteld zal worden bij haar terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een algemeen betoog en geen concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanvoert. Hiermee maakt zij een schending van artikel 3 van het EVRM echter niet aannemelijk. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij motiveert dat verzoekster met deze motivering niet aannemelijk maakt dat het zeer moeilijk dan wel onmogelijk is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Derde middel.

*Afgeleid uit de schending van artikel 9bis Vw. juncto artikel 8 EVRM
Herhaling van het middel*

Eerste onderdeel

M.b.t. de jongste zoon van verzoekster, die bij haar inwoont, stelt de bestreden beslissing "dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Ondanks het feit dat betrokkene beweert financieel afhankelijk te zijn van haar jongste zoon worden er hiervan geen bewijzen voorgelegd. Het louter voorleggen van loonfiches van haar zoon volstaat niet om als bewijs te dienen dat betrokkene effectief financieel afhankelijk is van haar zoon. Bijgevolg worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM (volgt verwijzing naar uw arresten nrs. 128.132 en 127.916). Wat de afhankelijkheid betreft omtrent haar medische toestand waardoor betrokkene niet alleen kan leven verwijzen we nogmaals naar het feit dat betrokkene een beroep kan doen op haar oudste zoon die eveneens moet terugkeren naar het land van herkomst".

Deze motivering kan niet aanvaard worden en wel om de volgende redenen:

1. een omstandigheid is buitengewoon wanneer aangetoond wordt dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, niet wanneer dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen. Dit criterium is vreemd aan artikel 9bis Vw., waardoor dit artikel geschonden wordt;

2. dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent en een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 EVRM, is als motief onvoldoende. Om te beginnen kan het eisen van een correcte toepassing van de immigratiewetgeving (lees: de wet van 15 december 1980) een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522; 22 december 2010, nr. 210.029; 13 december 2011, nr. 216.837). Bovendien vereist het onderzoek of artikel 8 EVRM al dan niet geschonden is, dat nagegaan wordt of de maatregel, d.w.z. eisen dat verzoekster in Moskou de aanvraag indient, noodzakelijk is in een democratische samenleving, door het maken van een fair balance tussen de belangen van de overheid en die van de burger aan de hand van de Boulif-Ünercriteria. Verweerder maakt deze fair balance niet, waardoor artikel 8 geschonden wordt. Verweerder gaat louter op een stereotype wijze over tot een belangenafweging en niet op grond van de elementen eigen aan verzoekster (RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780);

3. op blz. 6 van de aanvraag om machtiging tot verblijf roept verzoekster als buitengewone omstandigheid haar gezinsleven met haar jongste zoon in, wat daarna verder uitgewerkt wordt bij de gegrondheid van de aanvraag. Daar wordt aangevoerd dat in beginsel een relatie tussen een meerderjarig kind en zijn ouder niet valt onder de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8, maar dat dit anders is indien er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Dat is hier het geval ten eerste omwille van de financiële afhankelijkheid vermits zij geen inkomen heeft en hij wel, en ten tweede laat haar psychische en emotionele toestand, zoals blijkt uit de medische getuigschriften, niet toe om alleen te leven, wat de reden is dat de jongste zoon bij haar leeft ondanks het feit dat hij een partner en een kind heeft die enkele honderden meters verder wonen.

Verweerder ontkent het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, omdat niet bewezen is dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar zoon, wat niet kan blijken louter door het tonen van zijn loonfiches. Ook de psychische en emotionele afhankelijkheid is niet bewezen omdat verzoekster samen met haar oudste zoon naar Rusland kan gaan.

Wat dit laatste betreft, wordt verwezen naar het eerste middel: verweerder kan niet steunen op een niet-definitieve beslissing en de oudste zoon kan bovendien niet naar Rusland gaan.

Wat de financiële afhankelijkheid van haar jongste zoon betreft, dient het volgende opgemerkt te worden. Het wordt niet betwist dat de jongste zoon een inkomen heeft, wel wordt niet bewezen geacht dat verzoekster geen inkomen heeft. Dat is echter hoogst onwaarschijnlijk, omdat verzoekster sinds haar aankomst in België zovele jaren geleden nooit gewerkt heeft. Daarvoor is geen enkele aanwijzing in het uitvoerig administratief dossier. De documenten meegedeeld om de pro Deo te verkrijgen tonen de onvermogenheid van verzoekster overigens aan. Ze mag overigens niet werken bij gebrek aan een verblijfsvergunning. Verweerder heeft een onderzoeksplicht: het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken. Het komt verweerder toe een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; 23 mei 2017, nr. 12.438 (c); 30 mei 2017, nr. 238.349; EHRM 7 december 2021, Savran/Denemarken, §§ 196 e.v.). Terwijl het op het eerste zicht logisch is te denken dat verzoekster geen eigen inkomen heeft moest verweerder, indien deze daaraan twijfelde, zijn onderzoeksplicht vervullen, wat hij niet gedaan heeft, waardoor artikel 8 EVRM geschonden wordt;

4. verweerder motiveert eveneens over het privéleven van verzoekster, doch dat werd enkel bij de motieven te gronde ingeroepen.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt: "Verder verwijst betrokkene naar het feit dat haar man overleden is te Roeselare op 27.10.2011 en daar begraven is. Het argument dat de man van betrokkene in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum type C-Kort Verblijf te verkrijgen. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar man periodiek te komen bezoeken".

Het kan niet betwist worden gelet op het arrest van de Grote Kamer van het EHRM in de aanvraag aangehaald (16 juni 2015, Sargsyan/Azerbaidjan, § 258), en het wordt ook niet betwist door verweerder, dat het recht om het graf van een naast familielid te bezoeken, in dit geval de echtgenoot van verzoekster, deel uitmaakt van haar gezinsleven.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet aanvaard worden.

In de aanvraag werd gesteld dat verzoekster "regelmatig" het graf van haar man gaat bezoeken, wat bijdraagt tot haar psychisch evenwicht. Indien zij bij het Belgisch consulaat in Moskou de aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid Vw. moet gaan indienen, wat van haar verwacht wordt vermits de aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, kan zij niet regelmatig het graf van haar man gaan bezoeken vermits het 1 jaar en 7 maanden duurt om een beslissing te nemen, en is het risico reëel dat haar psychisch evenwicht hierdoor verstoord geraakt.

In feite antwoordt de bestreden beslissing hier niet op, wat de formele motiveringsplicht schendt. Meer, de beslissing zegt niet dat ze in Moskou de aanvraag moet gaan indienen maar stelt dat ze regelmatig via een visum kort verblijf het graf van haar man kan komen bezoeken. Daarmee sluit verweerder de deur voor het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, tweede lid Vw. Ogenschijnlijk beslist verweerder dat het regelmatig bezoek aan het graf van haar man geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar in werkelijkheid neemt verweerder een beslissing ten gronde door de aanvraag voor een verblijf van meer dan 3 maanden in te dienen bij het Belgisch consulaat te weigeren. Aldus verwart verweerder een beslissing over de ontvankelijkheid en een beslissing ten gronde, wat artikel 9bis Vw. en de materiële motiveringsplicht schendt (RvS 2 september 1998, nr. 75.643; 7 oktober 1998, nr. 76.156; 3 september 2001, nr. 98.644; 17 april 2002, nr. 105.622; RvV 20 juni 2016, nr. 170.111).

Daar het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de beslissing over de aanvraag tot verblijf, en bijgevolg een gevolgbeslissing is, dient dit bevel samen met de hoofbeslissing vernietigd te worden.

Nota met opmerkingen en repliek

Verweerder stelt dat de motivering m.b.t. de buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met de motivering ten gronde. Dat is een juiste stelling, maar het is precies verweerder die zich hieraan bezondigt

- Door te stellen dat in de bestreden beslissing verweerder aangeeft waarom de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden zijn, terwijl in de aanvraag verzoekster dat niet heeft gedaan;

- Dat verweerder motiveert over het privéleven van verzoekster, terwijl zij dit in de aanvraag inroept als argument ten gronde (zie punt 4 blz. 9 van het beroep).

In de aanvraag riep verzoekster wel haar gezinsleven als buitengewone omstandigheid in, wat mogelijk is gelet op de rechtspraak van de Raad al in de aanvraag vermeld. Verzoekster verwijt in het middel dat verweerder in de bestreden beslissing geen correcte fair balance maakt inzake artikel 8 EVRM. Met de a posteriori-moti vering in de nota kan geen rekening gehouden worden.

M.b.t. het tweede onderdeel komt verweerder niet verder dan een herhaling van de motivering in de bestreden beslissing, zonder te antwoorden op het onderdeel in het middel aangevoerd.”

2.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster nooit eerder gemachtigd werd tot een verblijf op het grondgebied. Het gaat *in casu* om een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

In haar synthesesmemorie voert verzoekster aan dat zij in haar aanvraag reeds aanhaalde dat zij financieel afhankelijk is van haar zoon aangezien zij geen inkomen heeft. Daarenboven zou haar psychische en emotionele toestand niet toelaten om alleen te leven. Om deze reden zou haar jongste zoon ook bij haar inwonen. Om haar financiële afhankelijkheid aan te tonen legt verzoekster loonfiches neer van haar zoon.

Wat betreft de banden van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar zoon, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit de neergelegde loonfiches niet kan worden afgeleid dat verzoekster effectief financieel afhankelijk is van haar zoon. Met deze motivering wordt volgens verzoekster betwist dat zij geen eigen inkomen heeft. Zij betoogt echter dat zij sinds haar aankomst in België nooit gewerkt heeft en hiervoor ook geen enkele aanwijzing is in het administratief dossier. Haar onvermogenheid wordt volgens verzoekster aangetoond door het feit dat zij het voordeel van een kosteloze rechtspleging werd toegekend. Verzoekster betoogt dat er een onderzoeksplicht rust op verweerder in het kader van artikel 8 van het EVRM. Indien verweerder twijfelde aan het feit of verzoekster al dan niet over een inkomen beschikt, diende verweerder volgens verzoekster voormelde onderzoeksplicht te vervullen wat hij nagelaten zou hebben.

2.3.2. De Raad ziet echter niet in hoe uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekster eigen inkomsten heeft. Met betrekking tot de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon wordt er gemotiveerd dat uit de loonfiches van verzoeksters zoon niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid. Verzoekster legt geen andere stukken neer waaruit deze financiële afhankelijkheid kan blijken. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat het loutere feit dat verzoeksters zoon een inkomen heeft onvoldoende is om een dergelijk financiële band aannemelijk te maken.

Waar verzoekster aanvoert dat haar zoon bij haar inwoont omwille van haar psychologische problemen, legt zij in dit verband echter geen begin van bewijs neer. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoekster haar betoog niet aannemelijk maakt.

Verzoekster is het duidelijk niet eens met de motieven van de bestreden beslissing.

Doch door louter het tegendeel te betogen maakt zij niet aannemelijk dat verweerders motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die eigen zijn aan de zaak. Verzoekster legt geen andere concrete elementen voor waarmee rekening gehouden diende te worden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Het komt verzoekster echter toe om in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM zo veel mogelijk informatie te verschaffen met betrekking tot haar gezinsleven.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van deze problematiek, wordt er in de bestreden beslissing hieromtrent herhaald dat verzoeksters oudste zoon haar kan begeleiden naar hun land van herkomst. Verzoekster herhaalt dat haar oudste zoon niet kan terugkeren naar Rusland omdat hij aldaar mogelijks opgeroepen zal worden om deel te nemen in de oorlog. Daarenboven kan er volgens verzoekster niet verwezen worden naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van hem werd afgeleverd. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Hier werd vastgesteld dat verzoekster geen concrete elementen voorlegt waaruit afgeleid kan worden dat haar zoon in zijn specifieke situatie ook effectief opgeroepen zal worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeksters zoon haar kan begeleiden naar haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

2.3.3. In een laatste middelonderdeel wijst verzoekster erop dat haar man begraven is in België en dat het recht om het graf te bezoeken van een familielid deel uitmaakt van haar gezinsleven. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoekster een visum type C kan aanvragen ten einde het graf van haar echtgenoot regelmatig te bezoeken. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat deze motivering "*de deur sluit*" voor de afgifte van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet. Verweerder geeft louter een mogelijkheid weer die verzoekster in staat zou stellen om zich naar België te kunnen begeven. De onderhavige weigeringsbeslissing doet enkel en alleen uitspraak over de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te betogen, spreekt verweerder zich geenszins uit over een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT